

[Schlüter.]

Derfor siger jeg til statsministeren: et valg nu vil slå skår i troen på venstres regeringsduelighed. Hvad gavner det en statsminister, om han vinder nogle mandater til sit parti, hvis han førte landet ud i kaos og opløsning? Nu er det landet først og partierne bagefter, det drejer sig om. Uanset hvem der vinder eller taber valget, er resultatet for befolkningen sikkert: større usikkerhed, mere utryghed og frygt for fremtiden. Nu er det ikke partiledere, men nu er det statsmandskunst, der er brug for i alle partier.

Det største ansvar hviler naturligt på den, der følte sig kaldet til og blev kaldet til at være statsminister. Det vil være et tungt ansvar, regeringen påtager sig, hvis den kaster landet ud i et valg i stedet for at formidle det samarbejde, der får problemerne løst.

Kunsten er jo ikke at formulere en teoretisk plan som et skrivebordsprojekt. Det kan de fleste. Også socialdemokratiet har skrevet en såkaldt helhedsplan. Det kunne godt være stilleme i enhver skoleklasse i næste uge. Det er ikke det, det gælder. Kunsten er af få den politik, der er nødvendig, gennemført. Enhver kan skrive valgoplæg. Opgaven er en anden: at få skabt resultater.

Ingen herinde og ingen udenfor, der har fulgt med, vil bestride, at det konservative folkeparti sammen med mange andre har slidt og slæbt i det forløbne år for i samarbejde med regeringen at rydde problemerne af vejen. Vi arbejdede i døgn drift og fik bededagsforliget i havn. Vi forhandlede uger og sikrede skattelettelsen i september, men nu står vi over for den største og vigtigste af alle opgaverne: at bremse omkostningsstigningerne og at sikre produktion og beskæftigelse. Vi er klar igen til at tage fat, men det er jo også først i dag, vi kan begynde på den opgave, for først nu foreligger regeringens udspil.

Alle i befolkningen — undtagen måske nogle ganske få fanatiske og enøjede organisationsledere — ved, hvad det gælder. Der er ingen tryghed i jobbet for nogen, uden at vi får genskabt vor konkurrenceevne. Der er ingen organisationsleder, der er uvidende om, at bliver lønkraven på 20-25 pct. gennemført, så vokser arbejdsløsheden med

mere end 25 pct. Sådan er det. Kun gennem den solidaritet, at alle, der har et job, giver afkald på papirlønstigninger, kan de sikre deres eget job og muliggøre, at de arbejdsløse kommer i gang igen.

Vi ønsker at hjælpe regeringen med helhedsløsningen. Vi har samme mål, en pause for indkomststigninger i 1975 og en bremse på prisstigningerne. Allerede i februar opfordrede vi regeringen til at forhandle med arbejdsmarkedets parter, så man kunne undersøge, om vi dog ikke kunne få rykket næste overenskomstindgåelse frem til september. Det havde været en fordel. I august og i november bad vi regeringen indlede løbende fast kontakt og forhandling med arbejdsmarkedets parter. Det, vi ønskede, var, at man i tide før 1. januar kunne undersøge, om ikke vi kunne få en aftale om en skattelettelse i stedet for flere papirpenge, som ingen bliver mere velstående af. Det blev forsømt.

Nu har regeringen alene udarbejdet sin plan og vel desværre på forhånd sikret sig totalafvisning fra lønmodtagerne og måske — selv om jeg tvivler — et flertal imod i folketinget. Men se, det er der jo ikke meget ved. Derfor siger jeg til regeringen: lad være at stille et ultimatum, hvis det klart betyder på forhånd, at hele planen om få timer kun har historisk interesse. Brug tiden indtil jul til reelle forhandlinger mellem regeringen, ansvarlige partier og arbejdsmarkedet, så vi kan nå et resultat. Lad os dog prøve at få et medarbejderskab med erhvervslivet og arbejdsmarkedet. Indkomstpolitik har kun små chancer, hvis den ikke er skabt i samarbejde og i tillid. Et diktat nu, som måske ikke engang gennemføres, er gift for indkomstpolitik længe frem. Et aftalt lønstop er bedre end et lovforslag om lønstop, især hvis det ikke gennemføres.

Det konservative folkeparti har foreslået, at vi ikke får generelle lønstigninger, og at vi suspenderer de 5 dyrtidsportioner i 1975 til gengæld for en momsnedsettelse. Jeg siger ikke, det er de vises sten, men jeg beder om, at det må gå med i undersøgelsen. Måske ville denne skitse bedre kunne skabe tilslutning både hos arbejdsmarkedet og her i salen. I og for sig synes jeg, at en momsnedsettelse er mere sympatisk, end at halvdelen af befolkningen nu skal til at have 100 kr. om måneden. Det virker lige som en almisse.